

Arrest

nr. 73 365 van 17 januari 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. DEBANDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 18 november 2010 het Rijk binnen en diende op 3 januari 2011 een asielaanvraag in. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 18 april 2011 het Rijk binnen en diende op 22 april 2011 een asielaanvraag in. Op 28 juli 2011 werd voor allebei een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mevrouw N. B. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Mongoolse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Saikhan in de provincie Bulgan. In 2002 verhuisde u voor uw studies naar Erdenet in de provincie Orkhon. In 2006 leerde u uw echtgenoot Ganzorig Banzragch (O.V. 6.746.931) kennen met wie u in 2007 huwde. Uw schoonouders, die sjamanist zijn, waren reeds van in het begin tegen jullie relatie gekant. Ze wilden namelijk dat hun zoon zou huwen met een sjamanistische vrouw. Op 19/07/2008 werd jullie eerste kind geboren. In maart 2009 gingen uw schoonouders naar een waarzegster. Omdat uw dochter was geboren met een blauwe vlek op haar rug zei de waarzegster dat zij een wedergeboorte was van een boeddhistische monnik. In mei 2010 bracht u uw dochter naar de kleuterschool. Toen u haar 's avonds wilde ophalen, zei de kleuterleidster dat uw schoonouders haar al hadden opgehaald. U ging naar het werk van uw echtgenoot in de hoop haar daar te vinden. Dit was niet het geval. Uw echtgenoot ging naar zijn ouders om jullie dochter terug te halen. Ze hadden haar ondertussen al aan andere mensen getoond met de bedoeling haar af te staan voor adoptie. Uw man slaagde er toch in jullie dochter terug mee naar huis te nemen. In september 2010, toen u voor de tweede keer zwanger was, zeiden uw schoonouders dat u abortus moest plegen. Indien u dit niet zou doen, zouden ze u en het ongeborn kind vervloeken. Uw echtgenoot en u besloten te vluchten. Jullie zeiden tegen de ouders van uw echtgenoot dat jullie zouden scheiden en u ging met uw dochter naar uw ouders in Saikhan waar u tot aan jullie vertrek uit Mongolië verbleef. Via een advertentie op televisie kwam uw echtgenoot in contact met een smokkelaar. Op 17 november 2010 reisde u samen met uw dochter per vliegtuig van Mongolië naar Peking. Vervolgens vlogen jullie naar Oostenrijk, waar een persoon jullie stond op te wachten. Deze persoon regelde voor jullie de treintickets die nodig waren om naar België te reizen. Uiteindelijk kwam u aan in Antwerpen waar opnieuw iemand u zou opwachten. Dit was echter niet het geval. Normaal gezien zou uw echtgenoot de volgende dag aankomen in België en zouden jullie samen asiel aanvragen. Meer dan een maand later had u nog steeds niets van hem vernomen en besloot u alleen asiel aan te vragen, hetgeen u deed op 3 januari 2011. Op 22 april 2011 diende uw man een asielaanvraag in. Op 7 maart 2011 werd jullie tweede kind in België geboren. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenoot, de geboorteaktes van uw twee kinderen en uw huwelijksakte.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Omwille van onderstaande redenen zijn er immers twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaring. 1 Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u en uw echtgenoot enkele frappante tegenstrijdige verklaringen aflegden. U beweerde namelijk dat u uw schoonouders pas in februari 2009, tijdens het Mongoolse Nieuwjaar, voor het eerst hebt ontmoet. Telkens wanneer u aan uw man vroeg zijn ouders te leren kennen, stelde hij dat uit. Op de vraag of het correct was dat u dus al gehuwd was en al een kind had op het moment dat u uw schoonouders voor het eerst zag, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Volgens de verklaringen van uw echtgenoot daarentegen zou u al met zijn ouders hebben kennis gemaakt vóór jullie huwelijk, dat plaats vond in 2007. Wanneer hem gevraagd werd of het voor een speciale gelegenheid was dat u kennis maakte met zijn ouders antwoordde uw echtgenoot ontkennend (zie gehoorverslag echtgenoot CGVS p. 5). De vaststelling dat u en uw echtgenoot volstrekt verschillende verklaringen afleggen met betrekking tot de eerste kennismaking tussen u en uw schoonouders brengt jullie algehele geloofwaardigheid danig in het gedrang, immers vormt de slechte verhouding tussen u en uw schoonouders de kern van uw relaas. Ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenoot omtrent de kennismaking met uw schoonouders doen vermoeden dat er helemaal geen sprake was van een slechte verhouding. Bijgevolg kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de rest van uw asielrelaas. Dit vermoeden wordt verder gesterkt door de vaststelling dat er eveneens ernstige tegenstrijdigheden werden vastgesteld wat betreft de broers en zussen van uw echtgenoot. Op de vraag of zijn broers en zussen ook tot het sjamanisme behoren, verklaarde u dat zijn oudere broers en zussen wél sjamanistisch zijn. Van zijn jongere broers en zussen zou u het niet weten (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat enkel zijn twee oudste zussen niet sjamanistisch zijn. Al zijn overige broers en zussen, zes in totaal, zouden wel aanhangers zijn van het sjamanisme (zie gehoorverslag echtgenoot CGVS p. 6). De vaststelling dat ook hier de verklaringen van u en uw echtgenoot alles behalve gelijklopend zijn, doet vermoeden dat er helemaal geen sprake is van sjamanisme in de familie van uw echtgenoot. Dit zet op zijn beurt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling. Voorts dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele manier bescherming hebt gezocht voor de problemen die u zou hebben gekend. Zo bent u om te beginnen nooit naar de politie gestapt, zelfs niet wanneer uw

schoonouders uw dochter hadden ontvoerd. U verklaarde dit door te stellen dat uw echtgenoot u had gezegd dat dit toch niet zou helpen. Op de vraag waarom dat niet zou helpen, moest u het antwoord schuldig blijven. Voorts hebt u ook op geen enkele andere manier hulp gezocht voor de problemen die u beweerde te hebben. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u bang was om vervloekt te worden, kan niet volstaan (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Ook deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. Tot slot is er geen enkele reden waarom u zich niet elders in Mongolië zou kunnen vestigen, daar de problemen die u zou hebben gehad van louter lokale aard zijn. U verklaarde er niet aan te hebben gedacht toen u het land verliet. Op de vraag of het mogelijk zou zijn dat u zich samen met uw gezin in Ulaanbaatar zou vestigen, dat meer dan 200 km van de woonplaats van uw schoonouders is gelegen, antwoordde u dat ze zouden rondvragen en informeren naar jullie. Ze zouden wel een manier vinden om jullie te vinden. U kon echter niet meer concreet zeggen op welke manier ze jullie dan wel zouden kunnen vinden (zie gehoorverslag CGVS p. 10). De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De kopie van uw nationale identiteitskaart en die van uw man vormen louter een begin van bewijs van jullie identiteit en nationaliteit. De geboorteaktes van jullie kinderen zijn eveneens louter een bewijs van hun identiteit en nationaliteit. Uw huwelijksakte is enkel een bewijs van uw burgerlijke staat. U legde echter geen enkel document neer dat enigszins uw asielrelaas zou kunnen staven. Tenslotte kan er nog gewezen worden op het feit dat in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot Banzragch Ganzorig (O.V. 6.746.931) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mijnheer B. G. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Mongoolse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Tsetseg in de provincie Orkhon. In 2001 verhuisde u naar Bayanundur, Erdenet in de provincie Orkhon. In 2006 leerde u uw echtgenote Byambasuren Nyamsuren (O.V. 6.746.931) kennen met wie u in 2007 huwde. Uw ouders, die sjamanist zijn, waren reeds van in het begin tegen jullie relatie gekant. Ze wilden namelijk dat hun zoon zou huwen met een sjamanistische vrouw. Op 19/07/2008 werd jullie eerste kind geboren. In maart 2009 gingen uw ouders naar een waarzegster. Omdat uw dochter was geboren met een blauwe vlek op haar rug zei de waarzegster dat zij een wedergeboorte was van een boeddhistische monnik. In mei 2010 bracht uw echtgenote jullie dochter naar de kleuterschool. Toen ze haar 's avonds wilde ophalen, zei de kleuterleidster dat uw ouders haar al hadden opgehaald. Uw echtgenote kwam naar uw werk in de hoop jullie dochter daar te vinden. Dit was niet het geval. U ging naar uw ouders om jullie dochter terug te halen. Ze hadden haar ondertussen al aan andere mensen getoond met de bedoeling haar af te staan voor adoptie. U slaagde er toch in jullie dochter terug mee naar huis te nemen. In september 2010, toen uw echtgenote voor de tweede keer zwanger was, zeiden uw ouders dat ze abortus moest plegen. Indien ze dit niet zou doen, zouden ze haar en het ongeborn kind vervloeken. Uw echtgenote en u besloten te vluchten. Jullie zeiden tegen uw ouders dat jullie zouden scheiden en u ging bij een vriend wonen tot aan jullie vertrek uit Mongolië. Via een advertentie op televisie kwam u in contact met een smokkelaar. Op 18 november 2010 reisde u per vliegtuig van Mongolië naar Peking. Vervolgens vloog u naar Oostenrijk. Daar zou u worden opgewacht door iemand die uw reis naar België zou regelen. Dit was echter niet het geval. U besloot dan maar alleen verder te reizen per trein. In Duitsland werd u echter opgepakt en teruggestuurd naar Oostenrijk. Daar diende u een asielaanvraag in. Later vernam u dat uw echtgenote in België asiel had aangevraagd en kwam u ook naar België. Op 22 april 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 7 maart 2011 werd jullie tweede kind in België geboren. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote, de geboorteaktes van uw twee kinderen en uw huwelijksakte.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Omwille van onderstaande redenen zijn er immers twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaring. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u en uw echtgenote enkele frappante

tegenstrijdige 1 verklaringen aflegden. U beweerde namelijk dat uw echtgenote al met uw ouders had kennis gemaakt vóór jullie huwelijk, dat plaats vond in 2007. Wanneer u gevraagd werd of het voor een speciale gelegenheid was dat uw echtgenote kennis maakte met uw ouders antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Volgens de verklaringen van uw echtgenote daarentegen zou zij pas in februari 2009, tijdens het Mongoolse Nieuwjaar, voor het eerst uw ouders hebben ontmoet. Telkens wanneer ze aan u vroeg om uw ouders te leren kennen, stelde u dat uit. Op de vraag of het correct was dat ze dus al gehuwd was en al een kind had op het moment dat ze uw ouders voor het eerst zag, antwoordde ze bevestigend (zie gehoorverslag echtgenote CGVS p. 8). De vaststelling dat u en uw echtgenote volstrekt verschillende verklaringen afleggen met betrekking tot de eerste kennismaking tussen haar en uw ouders brengt jullie algehele geloofwaardigheid danig in het gedrang, immers vormt de slechte verhouding tussen uw echtgenote en uw ouders de kern van uw relaas. Ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote omtrent de kennismaking met tussen haar en uw ouders doen vermoeden dat er helemaal geen sprake was van een slechte verhouding. Bijgevolg kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de rest van uw asielrelaas. Dit vermoeden wordt verder gesterkt door de vaststelling dat er eveneens ernstige tegenstrijdigheden werden vastgesteld wat betreft uw broers en zussen. Op de vraag of uw broers en zussen ook tot het sjamanisme behoren, verklaarde u dat enkel uw twee oudste zussen niet sjamanistisch zijn. Al uw overige broers en zussen, zes in totaal, zouden wel aanhangers zijn van het sjamanisme (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat uw oudere broers en zussen net wél sjamanistisch zijn. Van uw jongere broers en zussen zou ze het niet weten (zie gehoorverslag echtgenote CGVS p. 8). De vaststelling dat ook hier de verklaringen van u en uw echtgenote alles behalve gelijklopend zijn, doet vermoeden dat er helemaal geen sprake is van sjamanisme in uw familie. Dit zet op zijn beurt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling. Voorts dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele manier bescherming hebt gezocht voor de problemen die u zou hebben gekend. Zo bent u om te beginnen nooit naar de politie gestapt, zelfs niet wanneer uw ouders uw dochter hadden ontvoerd. U verklaarde dit door te stellen dat u bang was om te worden vervloekt door de sjamaan. Voorts hebt u ook op geen enkele andere manier hulp gezocht voor de problemen die u beweerde te hebben. U verklaarde dit opnieuw dat u dit niet deed uit angst om te worden vervloekt (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Dergelijke verklaringen zijn echter niet afdoende en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas. Tot slot is er geen enkele reden waarom u zich niet elders in Mongolië zou kunnen vestigen, daar de problemen die u zou hebben gehad van louter lokale aard zijn. Uw verklaring dat Mongolië maar een kleine populatie heeft en uw ouders via kennissen snel te weten zouden komen waar u zich zou bevinden (zie gehoorverslag CGVS p. 7), kan niet volstaan. Mongolië heeft immers bijna drie miljoen inwoners. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De kopie van uw nationale identiteitskaart en die van uw vrouw vormen louter een begin van bewijs van jullie identiteit en nationaliteit. De geboorteaktes van jullie kinderen zijn eveneens louter een bewijs van hun identiteit en nationaliteit. Uw huwelijksakte is enkel een bewijs van uw burgerlijke staat. U legde echter geen enkel document neer dat enigszins uw asielrelaas zou kunnen staven. Tenslotte kan er nog gewezen worden op het feit dat in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote Nyamsuren Byambasuren (O.V. 6.746.931) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw

onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoekers roepen allebei de schending in van *“de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52, §2, 57/6, 2e lid en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel I van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenconventie’), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*.

3.3. Wat betreft de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

3.4. Wat betreft de schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 werpt verweerder terecht op *“dat het een overgangsmaatregel betreft voor asielzoekers die vóór 10 oktober 2006 (i.e. de datum waarop in België de subsidiaire bescherming in werking trad) door de commissaris-generaal afgewezen werden als vluchteling, maar een “niet-terugleidingsclausule” verkregen. Verzoekers bevinden zich echter niet in deze situatie en kunnen zich dan ook niet dienstig op deze bepaling beroepen.”*

3.5. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM betreft dient te worden vastgesteld dat dit middel niet dienstig wordt aangevoerd in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker uitspraak wordt gedaan (cfr. RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

3.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval.

3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijsten ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3.8. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het

verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

4.2. Verzoekers verklaren hun land van herkomst te zijn ontvlucht omdat zij er geïsoleerd werden door verzoekers ouders, die aanhangers zijn van het sjamanisme en daarom zowel verzoekster als hun kinderen viseren.

4.3. Verzoekers leggen een kopie van hun nationale identiteitskaart, hun huwelijksakte en de geboorteaktes van hun kinderen neer. Deze documenten adstrueren verzoekers hun identiteiten, hun burgerlijke staat en de identiteiten van hun kinderen, doch geenszins het asielrelaas.

4.4. Verzoekers hun asielmotieven worden evenmin onderbouwd door hun verklaringen nu deze tegenstrijdig voorkomen inzake de eerste ontmoeting van verzoekster met haar schoonouders en de familieleden van verzoeker die het sjamanisme zouden aanhangen. Dit is in casu van belang nu de asielmotieven steunen op de slechte verhouding van verzoekers ouders en familie met verzoekster.

4.4.1. Aangaande “de datum van de eerste ontmoeting met de ouders van verzoeker” voeren verzoekers aan “dat het om een miscommunicatie gaat. Verzoeker verklaarde dat zijn vrouw hen voor het eerst ontmoet had op een gewone dag, zonder bepaalde gelegenheid, eigenlijk bijna bij toeval. Verzoeker’s echtgenote dacht echter dat het om de officiële eerste ontmoeting ging, namelijk met het Mongoolse Nieuwjaar. Het gaat dus wel degelijk over een misinterpretatie van de vraag. Verwerende partij had verzoekende partij op deze tegenstrijdigheid moeten wijzen om haar de mogelijkheid te geven om een uitleg te verschaffen. Door dit niet te hebben gedaan heeft verwerende partij onzorgvuldig gehandeld.”

Uit de gehoorverslagen blijkt echter dat toen er aan verzoeker gevraagd werd “Wanneer heeft uw echtgenote voor het eerst kennis gemaakt met uw ouders?” hij antwoordde “Ik weet het niet meer. Ik denk in hetzelfde jaar nog”, en toen er daarop gevraagd werd of dit “voor een speciale gelegenheid ofzo?” was, antwoordde hij uitdrukkelijk “Neen” (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.5). Verzoekster daarentegen verklaarde in dit verband dat “mijn man wilde echt niet dat ik zijn ouders leerde kennen” en dat bij de eerste ontmoeting “Ze hebben me niet vriendelijk ontvangen. Het was nieuwjaar en we moesten elkaar het beste wensen maar ze wilden dat niet bij mij doen en ik hen” (gehoorverslag CGVS verzoekster, p.8). Aldus betreft het ontegensprekelijk uiteenlopende versies en kan bezwaarlijk overtuigen dat het om een “miscommunicatie” zou gaan. De Raad ziet niet in dat verzoekers zich kunnen vergissen inzake een dergelijke, belangrijke gebeurtenis. Dit tast hun algehele geloofwaardigheid aan, alsook van hun asielrelaas. De Raad wenst verzoekers er ook op te wijzen dat de commissaris-generaal er geenszins toe verplicht is de asielzoeker te confronteren met de vastgestelde tegenstrijdigheden.

4.4.2. Aangaande de familieleden van verzoeker die het sjamanisme aanhangen voeren verzoekers aan dat “Verzoeker heeft acht broers en zussen. Verzoeker weet wie hiervan sjamanistisch is en wie niet.

Verzoeker's vrouw heeft in haar leven echter enkel twee van de acht broers en zussen ontmoet. Daar wist ze van dat die sjamanistisch zijn. Van de rest is ze niet zeker. Op het interview sprak ze echter enkel van broer en zus zonder te specificeren of het om jongere of oudere broer en zus ging. Verzoekende partij meent dat de tolk er jonger of ouder heeft bijgevoegd."

Wat de tolk betreft dient te worden vastgesteld dat ter verhoor aan verzoekers uitdrukkelijk werd gevraagd of zij de tolk begrepen en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Zij kregen bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hebben naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen tolk en hunzelf. Pas in de verzoekschriften wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoekers lichten bovendien niet toe door welke concrete elementen er eventueel een misverstand zou gerezen zijn. Hun opmerkingen in het verzoekschrift zijn dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd en louter hypothetisch, wat niet ernstig is indien zij de tolk ervan beschuldigen hun verklaringen anders te hebben weergegeven. Verzoekers maken niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk. Hoe dan ook is dit irrelevant nu het niet noodzakelijk is om de broers en zussen van de partner in levende lijve te ontmoeten om kennis te hebben van de leden van haar schoonfamilie. Dit klemmt temeer nu het feit dat verzoekers familie het sjamanisme aanhing net de reden was waarom zij hun land ontvluchtten en op zoek gingen naar internationale bescherming. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat het sjamanisme binnen de familie behoorde tot hun dagelijkse zorg. Hun asielrelaas kan dan ook geenszins overtuigen.

4.4.3. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden/vaagheden en omissies raken de kern van het relaas, zijn pertinent en geenszins "*miniem*" zoals verzoekers doen uitschijnen. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

4.5. Hoe dan ook, daargelaten de (on)geloofwaardigheid van het asielrelaas tonen verzoekers niet aan dat zij geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van zijn nationale of religieuze autoriteiten indien zij deze behoeven. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Verzoekers ondernamen niet de minste poging om bescherming te zoeken voor hun vertrek. De verzoekende partijen zijn niet ernstig waar zij beweren dat zij "*vervloeking van de ouders vreest, waarvoor geen enkele instantie bescherming kan bieden. Naar de politie stappen had geen zin, daar deze verzoekende partij niet konden helpen*", nu niet wordt aangetoond dat de Belgische politie hen in tegenstelling tot de Mongolische autoriteiten, wel zouden kunnen beschermen tegen vervloeking, en sjamanisme gebonden is aan aardse landgrenzen.

4.6. De Raad kan verzoekers tenslotte evenmin volgen waar zij betwisten dat "*zij zich elders in Mongolie had kunnen vestigen*" omdat zij "*meent echter dat Mongolie een kleine populatie heeft. Iedereen kent iedereen. Vooral binnen het sjamanisme. dat zich de laatste tijd sterk uitbreidt, is 'de wereld klein'. Naar een ander deel van Mongolie verhuizen had enkel een oplossing van korte duur geweest daar de ouders van verzoeker hen snel zouden terugvinden. Bovendien moet er worden gewezen dat hoewel Mongolie een groot land is, er niet zoveel bewoonbare gebieden zijn. Verwerende partij heeft hier in haar beslissing onvoldoende rekening mee gehouden.*" Het is immers van algemene bekendheid dat Mongolië een bevolking heeft van ruim drie miljoen inwoners die wijd verspreid is over het grondgebied, en de inwoners zowel in grote steden wonen als op het platteland als nomaden leven. Dat in Mongolië iedereen iedereen kent kan dan ook bezwaarlijk overtuigen. Ten overvloede en in zoverre enig geloof kan worden gehecht aan het asiel relaas –wat niet het geval is– kan derhalve worden vastgesteld dat verzoekers niet weerleggen dat er voor hen in Mongolië indien nodig een intern vluchtalternatief voorhanden zou zijn.

4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 78 074 / IV en RvV 78 073 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK